

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. január 8.
(csütörtök, imahét)**

Horváth Géza

MEGKERESETTEKBŐL MEGKERESŐK

Alapige: Máté 28,19

Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében...

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, az előbb azt énekeltük, hogy néki (neked) győzni kell. Köszönjük, hogy nem vagyunk bizonytalanok abban, hogy ez a győzelem már megtörtént. Nem a jövőben fog megtörténni, nem majd egyszer valamikor, hanem a te győzelmed, Úr Jézus Krisztus, csodálatos, végső győzelem.

Áldunk téged, hogy hitben szemlélhetjük ennek ajándékait, és tudhatjuk ennek bizonyosságát. És ezért, aki téged követ, a te táborodban van, és hozzád csatlakozik, az győztes főnek, vezérnek a seregébe tartozik.

Így lehetünk mi is győztesek még akkor is, ha naponta harcba szállunk, ha néha-néha elbukunk, mert egy-egy katona elbukhat, de a csata kimenetele nem kétséges. A győzelem biztos.

Magasztalunk téged, Urunk, hogy harcpályára állítasz bennünket, és nem kényelmes életet szánsz a tieidnek. Ezért küldöd őket a misszió területére is, hogy menjenek el, és tegyenek tanítvánnyá minden népet.

Áldunk, Úr Jézus Krisztus, hogy az Atya jobbjáról igazgatód a te egyházadat, vezeted népedet. Mindent tudsz, mindent látsz, mindent ismersz. Könyörülj meg rajtunk, hogy ha a ma terhe, fáradsága, nyúge, munkája, amely talán még a szívünkben, az elménkben, a gondolatainkban van, engedd, hogy ezeket elfelejtsük, letegyük, és csak a te ígédre tudjunk csendben figyelni. Azzal a sámueli kéréssel fordulunk hozzád: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.

Ámen.

Igehirdetés

Tulajdonképpen mielőtt ezt az ígét megkaptam volna, az év végéhez közeledve visszagondoltam eddigi szolgálatomra. Még ezt az ígét nem is tudtam, hogy ezt kell hirdetnem, amikor arra gondoltam, hogy ez az az ige, amiről lelkipásztori szolgálatom alatt a legtöbbet beszéltem, mert minden kereszteléskor, ahogy már több mint négy éve ti is tudjátok, ezt olvasom fel, és ennek egy-egy szaváról vagy mondatáról szólok néhány szót a gyülekezetnek és a keresztelő családnak. Tehát mindig csak ezt a misszió parancsot olvasom fel.

A keresztelési ige bele van ágyazva a missziói parancsba. Annak egy része csak, hogy „kereszteljétek”. Mivel olyan sokat beszélek a keresztségről, ezért itt sem beszélek most róla, és a többi gyülekezetben sem, mert ennek az imahétnek nem az a célja, hogy a dogmatikai tudásunkat pallérozzuk, hanem az, hogy a missziói lelkületet gerjesszük a szívünkben.

Ma este is csak azt szeretném, ha egyetlen szóra figyelnenk. Egy olyan szóra, amely az ige elején van, és így hangzik: menjetek. Az egyház ura, Jézus Krisztus azt mondja a tizenegy tanítványnak, akiket felhívott a hegyre, hogy „menjetek”. A teljes mondat úgy hangzik: „menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek...”

Tulajdonképpen három dologról kell szólni ennek az ígének a kapcsán. Először azt: kiket küld el Jézus Krisztus ezzel a szóval: menjetek. A második az, hogy hova küldi őket. A harmadik gondolat pedig az, hogy mivel küldi el őket.

Jézus Krisztus, amikor kiküldi a tanítványokat, az övéit a misszióba, akkor az a csodálatos, hogy nem küldi el őket eszköz nélkül. Tehát eszköz és ajándékok nélkül nem küldi el őket.

Egyszer mondja az Úr Jézus, hogy mit ne vigyenek az útra a tanítványok. Viszont az ígében azt is elmondja, hogy mit vigyenek magukkal. Mert valamikor a katonaságnál volt az, amikor valamit eszköz nélkül kellett megcsinálni. Csináljátok meg, de hogy mivel, azt nem tudták. Aztán ott ötletelni lehetett, hogy honnan szednek eszközt. Megtörtént olyan, hogy szenet lapátolni elküldtek lapát nélkül. Miért kell ahhoz eszköz?

Talán ismeritek azt, amikor a püspök kimegy az egyik gyülekezetbe egyházat látogatni. Szép magyar szóval úgy hívjuk ezt: generális vizitáció. Fel van háborodva, hogy nem fogadja a gyülekezet a püspököt harangszóval. Odaáll a gondnok, és azt mondja: Püspök úr, ennek ezeregy oka van. Csak egyet mondjon. Az egyik: nincs harangunk.

Eszköz nélkül nem megy. Amikor Jézus Krisztus elküldi az övéit, akkor eszközöket ad. Ebben a küldetésben a legfontosabb eszköz az ige, az Ő ígéje. Nagyon fontos a meghatározás: hova kell menniük, kikhez kell menniük, de

eszköz nélkül nem lehet. Az Isten eszköze az Ő igéje. Ez öl és elevenít. Ez két-élű éles kard. Isten igéje lélek és élet. És ezzel küldi ki a tanítványokat.

Kiket küld Jézus Krisztus? Nemcsak a tizenegyet küldi ki. Mindazokat, akikre rábízta az Ő igéjét. Pál apostol nem tartozott ebbe a tizenegyes körbe, de azt mondja: ránk bízta a békéltetés evangéliumának a szolgálatát. Tehát volt mivel menjen.

Jaj annak, akinek nincs mivel mennie. Akinél nincs ott az ige, akinél nem az ige van ott, az mehet akárhova, eszköz nélkül fog menni.

A tanítványokat (a Bibliában ez nagyon kedves szó) később nem így nevezték. Antiókiában kezdték úgy nevezni, hogy keresztyének. Ennek a kereszt szóhoz semmi köze nincs, a „khrisztianosz” azt jelentette: krisztusi. A Krisztus szóból származik, nincs köze a kereszt vagy kereszteléshez. Sokan azt gondolják: az a keresztyén, aki meg van keresztelve. Régen úgy mondták: az a keresztyén, aki nem zsidó. Ma már ez nem egyértelmű, ma már mindenféle van. A keresztyén fogalom is teljesen felhígult. Aki már templomba megy, az keresztyén...

Atiókiában abban az időben csak azokat a tanítványokat, azokat a Krisztus-követőket nevezték keresztyéneknek, akiken meglátszódott Jézus Krisztus szépsége, és mennyei szent lénye.

Biztosan sokan ismerjük azt a régi ébredési éneket: „Lássék lelkemben Jézusnak békéje, tiszta szíve és mennyei szent lénye. Ó szállj Szentlélek ránk, áldd meg szívünk és szánk, s bennünk teljes lesz Jézusnak szépsége.” — Ezeket nevezték keresztyéneknek, akik Jézus Krisztushoz hasonlítottak. Mert az az irgalom, szeretet, békesség, jóindulat, amit Jézus Krisztus az új természettel ajándékozott az övéinek, az megjelent valahogy az életükben, mindennapi kapcsolatainkban, családjukban, a közösségben, ahol éltek, a munkájukban, ahol laktak, és azt mondták: ezek olyan krisztusiak, ezek olyanok, mint a Krisztus.

Bizonyára sokan vágyakoztak arra: én is szeretnék ilyen lenni, de lehet, hogy sokan azt mondták: jó nekik, hogy olyanok, mint ahogy nekünk is sokan azt mondják: de jó, hogy te tudsz hinni, de magukról nem beszélnek. Vagy nem akarnak, vagy nem tudnak. De jó, hogy te tudsz hinni, hogy te olyan vagy, olyan keresztyén vagy.

Jézus Krisztus tehát ezeket a tanítványokat elküldi: menjetek... De mielőtt elküldené őket, azelőtt először elhívta őket. Nem ott kezdődött, hogy elküldi őket, hanem ott, hogy elhívja őket. Úgy is lehet mondani Isten igéje alapján, hogy azokat küldi el, akiket elhívott. Felhívja a tizenegy tanítványt a hegyre. Nem azt mondja, hogy jöjjön, aki ott volt az ötezer ember megvendégelésénél, aki evett a kenyerekből — csak példákat mondok — aki Kánában ivott a borból, az most jöjjön, mert azt én elküldöm. Elhívja és elküldi azokat, akiket Ő maga hívott el.

A tanítványság soha nem olyan kérdés, mint valamilyen munka vagy valamilyen tanulás. Aki tanulni akar, az jelentkezik, kitölti a jelentkezési lapot,

MEGKERESETTEKBŐL MEGKERESŐK

befizeti a felvételi díjat, megírja a felvételit, és vár. Aki munkába akar menni, az elküldi a motivációs levelet, majd állásinterjúra megy, majd kiderül: megegyeznek-e, ha akar dolgozni.

Nálam egyszer valaki úgy jelentkezett: tessék felvenni dolgozni, mert őszintén megmondom: nem bírok dolgozni. Ez volt előző gyülekezetünkben az ilyen jelentkezések közül a legnagyobb sztori.

Jézus a János 15-ben megmondja: nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. És ezzel le van tudva? Nem, mert jön a folytatás: én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsöte megmaradjon. Jézus Krisztus már a hívásnál kilátásba helyezi a menést — el is kell menni. Jézus elhív, megáll a tóparton. Ott vannak a halászok, mossák a hálóikat, és azt mondja: kövessete engem! Majd emberhalászok leszete. Hagyjátok itt a földite, ezt a hálót, majd csinálja más, ajándékozátok el, mert „én azt művelem veletek”... És ez megint csodálatos, hogy akit Jézus Krisztus elhív, abban Ő munkálkodik, azt Ő formálja, alakítja. De a legfontosabb, hogy üdvösséget és örök életet ad neki.

Ezért mondom, hogy Jézus, akit elhív, minden eszközt és minden ajándéket, amit Ő adni akar az övéinek, azt átadja nekik. Felruházta őket menyeyei erővel. Azt mondja a tanítványoknak akkor még: éppen ezért még egy fontos dolog hátra van: el ne menjete Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atyának ígéretét: várjátok meg a Lelket. És eljön az Isten Lelke. Jézus Krisztus tehát, amikor elmondja a tanítványoknak: menjete, akkor azt is elmondja: mit akar, hogy tegyenek.

Tudjátok, hogy a munkaszerződés mellé, ha már itt járunk, munkaköri leírást is kell adnia a munkáltatónak. Az előző gyülekezetekben, ahol szolgáltam, ott is megkérdeztem, és a fiatalabbak mosolyogtate. Majd itt is mindjárt megnézzük, ki érte. Tudjátok-e, hogy a munkaszerződés utolsó pontja hogy hangzik? Amikor le van írva, hogy mit kell tenni, az utolsó pont úgy hangzik: és mindent, amivel a munkáltató megbízta. Nehogy az legyen: kérem, ez nem volt benne. Ezért az utolsó pontba beírták mindig: és mindent köteles elvégezni, amivel a munkáltató megbízta.

Jézus Krisztus az övéinek munkaszerződést is ad, és munkaköri leírást is. Határozatlan idejű munkaszerződést köt velük. „Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam néktek.”

A tanítványnak a legszemtelenebb dolog azt tenni, amivel Jézus Krisztus nem bízta meg, és a legszemtelenebb dolog a tanítvány részéről, ha azt meg nem teszi, amivel Jézus megbízta. A bűnesetben is ez volt a rettenetes, hogy amit Isten tiltott, azt csinálta az ember, amit Isten parancsolt, azt meg nem csinálta. Mind az ellenkezője. Amit parancsol, azt nem, amit meg tilt, az meg csináljuk. Így van a tanítvány is, ha engedetlen.

Őrizzen meg bennünket ettől Isten! Hogy tudniillik azt tegye, amivel Jézus nem bízta meg, azt meg nem, amivel megbízta. Engedetlen tanítvány, engedetlen egyház az, ahol a misszió nem elsőrangú kérdés. Nem előzheti meg sem a diakónia, sem a szociális munka. Semmi nem előzheti meg a missziót, mert Jézus Krisztus „menteni vágy”.

Van egy szép halleluja ének:

„Mentsd, aki elmerül, óvd, aki pusztul”

Jézus, ó Jézus menteni vágy.

Miért kell menniük menteni az embereket? Mert Jézus azért jött, hogy mentsen. Azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. És akkor a tanítványnak is ez a kötelessége.

Éppen ezért a mai estének azt a címet adta lelkésztestvérünk, aki összeállította a programot: megmentettekéből megmentők. Ők maguk megmentettek, és akkor nincs más vágyuk, és nincs más dolguk, mint hogy ők maguk is mentsék az elveszettet. A tanítványnak nemcsak hinnie kell az evangéliumban, hanem vállalnia kell az evangéliumot.

Vagy huszonöt évvel ezelőtt történt Erdélyben, amikor fiatalon ott jártam. Akkor még Erdélyben semmit nem lehetett kapni, üresek voltak a polcok. Akkor még úgy volt, hogy bement az ember egy élelmiszerüzletbe. Általában többféle áruk voltak. Emlékszem, hogy vége-hossza nélkül volt kirakva befőttes üvegben sárgarépa és petrezselyem valamilyen lében. Egyszer csak megáll egy kocsi, és sajtot kezdenek lepakolni. Egy asszony észrevette, egy nagy darabot vett, és ment házról-házra kopogtatva, hogy menjenek, mert sajtot hoztak. Nagy dolog volt. Mindenki vette a pénztárcáját és ment sajtot venni.

Ez lenne a tanítvány dolga. Ez lenne Jézus Krisztus tanítványainak a fő dolga, fő állása, hogy menjenek és mondják meg, hogy mi az evangélium. Kicsoda Jézus Krisztus. Ahogy vasárnap hallottuk, hogy a samáriai asszony kimegy, és azt mondja: gyertek, mert van itt valaki, találkoztam egy emberrel, aki megmondta, hogy mit tettem. Nem ez-é a Krisztus? És sokan elmennek, és Jézus Krisztust elkezdik marasztalni, hogy maradjon náluk. Ne csak a Jákób kútjánál magyarázzon, hanem hogy Jézus maradjon náluk.

Ez a szó: menjetek, előrevetíti a tanítványnak azt, hogy a misszió nem otthon végezhető munka. Jézus nem úgy hirdeti meg: van egy jó, otthon végezhető munka, úgy hívják: misszió, hanem azt mondja: menjetek... Nem lehet otthon végezni. Hova menjetek?

Az az érdekes, hogy Jézus itt a tanítványoknak ad egy általános felszólítást. Tulajdonképpen a Szentírás azt adja elénk, hogy amikor Jézus Krisztus itt ad egy általánost: menjetek el, tegyetek tanítvánná, kereszteljétek meg, tanítsátok őket — amikor konkrétan kell küldeni valakit, azt mindig aktualizálja. Itt van egy nagy általános küldés, feladat-meghatározás, de Jézus Lelke által az övéi életében mindig aktualizálja. Amikor eljön az ideje...

Szép és többször beszéltem már arról, amikor Pál apostolt Kis-Ázsia helyett az Úr Lelke átvezényli Európába. Az a Macedón férfi megjelenik neki: Pál, jöjj Európába, segíts nekünk Krisztussal, az evangéliummal. Pál apostolnak már megvan a „repülőjegye” Kis-Ázsiába, és azt mondja az Úr: váltsd vissza vagy add oda másnak, mert neked Európába kell menned. Miért? Mert ott van egy börtönőr, akinek meg kell hallania, hogy „Megváltónk keresztje mily gazdag élet kútja lett neked”. Aztán ott van egy jövőmondó leányka, meg egy „Kft ügyvezető igazgató”, Lídia, a bíboráros. Ezeknek meg kell hallaniuk az evangéliumot. S akkor el kell menni!

Aztán Isten elrendeli, hogy neked Rómában kell bizonyosságot tenned. S megmondja Isten, hova. Nem kell nagy morfondírozás, találgatás, hogy Isten hova, majd megmondja hova kell menni.

A tanítvány nem mindig oda megy, ahova szeretne, hanem oda, ahova kell. Menjetek... — ez is benne van. Menjetek, mert Jézus Krisztus azt mondja: menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, majd én határozom meg.

Sokszor voltam úgy az életemben, amikor elküldött valahova Jézus, de sajnós nem oda mentem, ahova küldött. Ha olyan családhoz vagy személyhez, ahol a beszélgetés zűrösnek ígérkezett, elmentem, de rögtön az volt a gondolatom, hogy ó, Úr Jézus, jó lenne, ha nem lennének itthon. Milyen a tökéletlen tanítvány? Elmegy, mert kötelező, de azért könyörög, hogy jó lenne, ha nem lennének otthon.

Akkor megszólalt az Úr és azt mondta: akkor visszaküldelek holnap... Na, akkor tudjuk le, inkább legyenek itthon. Sokszor így megy, nem? Majd holnap, de az, amit karácsonykor hirdettem: és sietve elindult... Tehát a tanítványnak azt mondja az Úr Jézus Krisztus: menj oda, ahova küldelek.

Nem azt mondja az Úr, hogy neked ne legyen egy vágyad, hiszen Isten gyermeke az Úrral mindent megbeszélhet. Azt mondja a Filippi levélben: „Hálaadással tárjátok fel az Isten előtt kívánságaitokat.” Elmondhatom az Úrnak, hogy hova szeretnék menni. Vagy nem szeretnék menni. Aztán az Úr vagy meggyőz, vagy megerősít — de az is lehet, hogy változtatja az úti tervet. Mert nekünk olyan Urunk van, aki az övéit nem kényszerrel akarja, nem bábként akarja rángatni. Nem automatikus, gépies engedelmességet vár, hanem a szívednek a szeretetét várja. Azt, hogy örömmel engedelmeskedjünk neki. Éppen ezért tehát oda küld, ahol halló fülek lesznek, és ahol Ő új életet akar munkálni.

Amikor szolgálatom alatt sokszor volt külmissziói nap, amikor valaki beszámol arról, hogy visszajött a missziói mezőről négy év után arra a bizonyos egy év szabadságra, amiből félév munka, félév pihenés. Ez alatt az idő alatt járja a gyülekezeteket. Nálunk is minden évben volt ilyen, beszámolóval, vetítéssel, akkor nemcsak azért tettük ezt, hogy testvérünk legyen valahol, ne legyen üres estje véletlenül sem, és a perselypénzzel tudjuk támogatni a misz-

sziót, hanem előttem mindig az lebegett: Uram, hátha valaki feláll a hallgatók közül és azt mondja: itt vagyok én, küldj el engem. Hátha egy fiatal kap elhívást, és azt mondja: engem is küldj el, Uram.

Jó lenne, ha ez az imahét, ez a missziói ige, ez a missziói parancs ezt munkálná bennünk, hogy a mi missziói lelkületünk gerjedezne. Az alapvető igazság az, hogy tüzet csak tűzzel lehet gyújtani. A gáztűzhely égőjét sem tudjuk meggyújtani, mert legalább szikra kell hozzá. Amíg valakinek a szíve nem ég az Úrért, addig körülötte hideg lesz minden. Nem lesz se meleg, se fény. Mert tűz nélkül tüzet gyújtani nem tudunk. Hogy akar a tanítvány tanítványnyá tenni úgy, ha ő maga nem tanítvány?

Befejezésül: ez a szó a Bibliában: „tanítvány”, mit jelent? Ebben a szóban, az eredeti görög szóban, hogy tanítvány: nem valaki tanítja, ő meg hallgatja. Ebben a szóban sokkal több van: a tanítóhoz való csatlakozás, a hozzá való tartozást is jelenti a szó. Nem úgy, hogy bemegyek az iskolába, végighallgatom, és ha vége van, hazajövök. Jön a szünet, majd leballagunk és otthagyjuk az egészet. A tanítvány azt jelenti, hogy csatlakozás ahhoz, kapcsolat azzal, aki tanít engem. Mégpedig élő kapcsolat, és ezért használjuk ezt a szót Jézus tanítványaira, hogy tanítvány, mert tanítani Jézus Krisztus úgy akar bennünket, hogy hozzá csatlakozunk. A tanítványnak pedig az a feladata, hogy másokat is Jézus Krisztushoz csatlakoztasson.

Már mondtam, hogy úgy képzeljük el a tanítványságot, a tanítványi lételt, a hívőséget, a hívő lételt, mint egy vasúti szerelvényt. Elöl a mozdony, és utána vannak kapcsolva a vagonok. Minden vagon végén van vontatóhorog, amihez kapcsolni lehet. Amikor Pál apostol azt mondja: legyetek az én követőim, akkor azt mondja: úgy, ahogy én a Krisztusé. Képletesen tehát a mozdony: Krisztus — a tanítványok, akik hozzá vannak kapcsolva, meg egymáshoz is vannak kapcsolva: ez az egyház képe. Két sínen, kötött pályán halad az egyház. Elöl a mozdony, Jézus Krisztus, utána a vagonok. Majd csak egy valaki lesz, akin már nem lesz vonóhorog. Majd a világ végén, amikor Jézus visszajön, az utolsó megtérten már nem lesz, mert akkor már nem kell csatlakozni. Addig mindenkin van vonóhorog...

Keressük meg magunkon ezt a vonóhorgot, és úgy vigyük az evangéliumot, hogy ezt hirdessük: legyetek az én követőim, ahogy én a Krisztusé. Nem magukhoz csatolták a tanítványok az embereket, hanem Jézus Krisztushoz. Őbenne van az erő, Ő a győztes, Ő az uraknak Ura, és a királyoknak Királya. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Mi kihullunk, elmegyünk. De Jézus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. A mozdony a világ végéig fogja húzni a szerelvényt, az egyházat, legyetek egészen nyugodtak.

Jó lenne, ha valóban ez hatna át most bennünket: Jézus Krisztus azt mondja: menjetek, menjetek. Lehet, hogy nem a világ végére kell menni, de oda, ahova Ő küld, azzal, amivel megbíz, és törekedjünk arra, hogy igyekezzünk Jézus Krisztusnak szerezni gyermekeket, fiakat, akiket Ő fiakká tesz,

MEGKERESETTEKBŐL MEGKERESŐK

akiket megszabadít, megvált. Ez legyen a feladatunk, és ezzel foglalkozzunk. Ezért is imádkozzunk, most hangosan.

Imádkozzunk!

Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám. Égi lángod járja át szívem és a szám. Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel. — kérjük és énekeljük oly sokszor, Urunk. Tégy bennünket alkalmas eszközeiddé, akik tudják, hogy a mi alkalmatos voltunk, az tőled van.

Ámen.

A 396. dicséretet énekeljük el.

1. Ébredj, bizonyágtévő Lélek!
A várfalakra örök álljanak, :/:
Kik bátran szólnak s harcra készek,
Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

2. Ó bárha lángod fellobogna
S ébredne föl sok nemzet fényinél, :/:
Ó bár sok szolga, sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!

3. Küldd útra hírnökid csapatját
És adj erőt onnan felül nekik, :/:
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteúzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!